

POSUDEK

na diplomovou práci Tomáše N e u v i r t a

„Řízení o přestupcích proti plynulosti a bezpečnosti silničního provozu“

(se zaměřením na postupy prováděné před zahájením řízení a v řízení v I. stupni)

Autor zvolil následující členění práce: Pojem přestupku – Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu – Řízení o přestupcích obecně – Postupy prováděné před zahájením správního řízení – Subjekty řízení – Společné řízení – Projednání v prvním stupni – Formy ukončení řízení v 1. stupni. Předchází Úvod a práce je ukončena stručným Závěrem. Celkově má 87 stran, včetně seznamu pramenů; byla odevzdána v červnu 2012.

Dvě poznámky úvodem. Téma autor vymezil s pomocí nadpisu dnes již zrušeného § 22 zákona o přestupcích. Na titulní straně ovšem zaměnil pořadí slov, plynulost a bezpečnost, v kapitole 3 (str. 7) už má bezpečnost a plynulost. Pořadí slov v nadpise do jisté míry naznačuje i váhu chráněných zájmů, sankční ustanovení ukazuje na prioritu bezpečnosti. Viz též str. 8 o chráněných zájmech. Druhá poznámka. Přestože téma je procesní, bylo nutno na více místech zařadit hmotně právní instituty. Oceňuji, že autor dodržel vhodné proporce s přirozeným těžištěm na procesních úpravách, i když např. blokové a příkazní řízení by zasluhovalo větší péči. Např. dvojí upozornění, že těmito instituty nelze řešit návrhové přestupky, bylo vzhledem k tématu jistě nadbytečné.

K tématu je mnoho judikatury a výběr učiněný autorem považuji za uvážení. U literatury mi chybí alespoň jeden komentář k zákonu o provozu na pozemních komunikacích.

Autor rozsáhle komentuje (zejména na str. 17 – 32) nový správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., resp. jeho hmotně právní a procesní vazby na řízení o přestupcích. Problematické je především ustanovení § 10 odst. 3 cit. zákona: „provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích...“. Jako povinnost je uvedené pravidlo mimo možnosti povinného. V této souvislosti doporučuji tři otázky k obhajobě. Bylo by možné potrestat provozovatele – fyzickou osobu za přestupek, došlo-li k porušení tohoto pravidla? Jakou právní formu má výzva provozovateli podle § 125h odst. 1 cit. zákona a jaké právní důsledky má odložení věci podle odst. 5 téhož ustanovení? Lze vůbec s ohledem na znění § 125h odst. 5 cit. zákona ve věci správního deliktu provozovatele vozidla *rozhodnout* ve věci samé?

Poměrně dost prostoru je v práci věnováno institutu *vysvětlení* (str. 14 a násl.). Nejdříve vytkneme nepřesnost – na str. 14 je zmíněna nová úprava, umožňující zahájit řízení o přestupku způsobení dopravní nehody, při níž bylo „jinému“ ublíženo na zdraví, jen na návrh poškozeného; správně by ale mělo být řečeno, že toto ustanovení má na mysli „osoby blízké“. Autor si jinak všímá nikoli nepodstatných rozdílů v úpravách institutu v zákoně o přestupcích, ve správním řádu, jakož i v zákonech o Policii České republiky i o obecní policii. Odtud další otázky pro obhajobu. Lze požadovat *vysvětlení* od osoby mladší 18 let? Bylo by možné požadovat vysvětlení i od osob mladších 15 let?

Autor předložil dobrou práci, věnovanou složitému a obtížnému tématu. Formuluje stručně, drží logickou strukturu a snaží se postihnout podstatné rysy právních úprav, které se místy pro je aplikující orgány a osoby zúčastněné dostaly na samou hranici srozumitelnosti. Práce je schopna obhajoby. Bývá obvyklé, že při ní se autor též vrátí k závěrům, které učinil. Zvláště bych doporučoval, aby argumentoval možnost účastenství pojišťoven v řízení o přestupcích (viz text na str. 79).

23. 8. 2012

Doc. JUDr. Vladimír Vopálka, CSc.
oponent